

sedevala zopet cele dneve pri njem ter se pogovarja z njim. In zdi se mu, da ga ptič razume, ker časih zacvrči kakor bi mu odgovarjal. Nežno pogladi krotko živalco po mali, črni glavi, si jo rahlo pritisne na mehka, rdeča in polna usteca in jo hvaležno poljublja.

Tako minevajo dnevi obema prijateljema . . .

Starček in ptica.

Starček:

*Ej, ptica lahkokrila,
poj pesemco lepó
o dneh, ki so minuli,
da sam ne vem, kako! —*

Ptica:

*O dneh, ki so minuli
zapojem naj glasno? . . .
O dneh, ki so minuli,
da sam ne veš, kako? . . .
Čuj, starček, pomlad vrne
se vsako leto spet,
nikdar pa se ne vrne
pomlad nam mladih let.*

*O nji le še spomini
nam jasno govore,
spomini, ki na večer
najrajši ožive.
Če je bila nam lepa,
spomini so lepi;
če pa ni bila lepa,
spomini so grenki! —*

* * *

*Zamislil se je starček,
mehko se nasmejal.
Spomin izza mladosti,
mu v duši lep je vstal.*

Janko Polák.

